

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II

Poslovni broj: 39. P-281/2019.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Tini Šimović, u pravnoj stvari tužitelja H.G. Nekretnine d.o.o. u stečaju, Zagreb, Budmanijeva 1, OIB 72513857988, koje zastupa punomoćnik Ivica Cvitić, odvjetnik u Zagrebu, Draškovićeve 4a, protiv tuženika Tofrado d.o.o. u stečaju, Pleternica, Ante Starčevića 16, OIB 92907511183, koje zastupa punomoćnik Mijo Kladarić, odvjetnik u Slavonskom Brodu, Pilareva 28, radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine u iznosu od 1.471.225,94 kn, nakon provedene javne glavne rasprave, zaključene 5. studenog 2020. u prisutnosti punomoćnika stranaka, 18. prosinca 2020.

p r e s u d i o j e

I./ U cijelosti se odbija kao neosnovan tužiteljev tužbeni zahtjev koji glasi:

"Utvrđuje se osnovanim osporavanjem tražbine tuženika u iznosu od 1.471.225,94 kn kao tražbine II. višeg isplatnog reda prema tužitelju."

II./ Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku parnične troškove u iznosu od 73.500,00 kn, sa zateznim kamatama obračunatim počevši od 18. prosinca 2020. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope Hrvatske narodne banke na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 8 dana

III./ Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 625,00 kn, sa zateznim kamatama obračunatim počevši od 18. prosinca 2020. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope Hrvatske narodne banke na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, sve u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelj je 12. veljače 2019. podnio ovom sudu tužbu protiv tuženika radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tuženikove tražbine prijavljene u stečajnom postupku koji se nad tužiteljem vodi pred ovim sudom pod poslovnim brojem St-6287/16 u iznosu od 1.417.225,94 kn u drugom višem isplatnom redu.

U tužbi tvrdi da tuženik prijavljenu tražbinu temelji na ovršnoj ispravi, pravomoćnom i ovršnom rješenju o ovrsci javnog bilježnika Maria Včelika poslovni broj Ovr-90/09 od 21. studenog 2009.

Predmetno rješenje o ovrsci da je doneseno na temelju vjerodostojne isprave – izvoda otvorenih stavaka od 12. studenog 2009. u kojem je iskazano potraživanje tuženika prema tužitelju u ukupnom iznosu od 623.398,84 kn. U predmetnom izvodu otvorenih stavaka da je iskazano i potraživanje tuženika prema tužitelju u iznosu od 587.621,57 kn i to temeljem računa od 31. prosinca 2007. kojeg je tuženik izdao tužitelju za kupnju nekretnine u Jadriji. Ovaj račun da je tuženik izdao tužitelju na temelju među strankama sklopljenog Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 31. prosinca 2007. Stranke da su naknadno sklopile i dodatak predmetnog Ugovora o kupoprodaji nekretnine. Tužitelj kao kupac da je na temelju ovog pravnog posla tuženiku isplatio dio ugovorene kupoprodajne cijene, a za neisplaćeni dio kupoprodajne cijene, po osnovi računa od 31. prosinca 2007., u iznosu od 587.621,57 kn, da je tuženik pokrenuo ovršni postupak na temelju vjerodostojne isprave u kojem je javni bilježnik iz Pleternice Mario Včelinik 21. studenog 2009. donio rješenje o ovrsci na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj Ovr-90/09, koje je pravomoćno i ovršno 4. prosinca 2009.

Međutim, da su stranke 7. lipnja 2011. zaključile Sporazumni raskid Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 31. prosinca 2007. U Sporazumnom raskidu da su utvrdile da je tužitelju kao kupcu u cijelosti vraćena isplaćena kupovna u iznosu od 246.000,00 eur, a da je isti tuženiku kao prodavatelju vratio u posjed predmetnu nekretninu.

Dakle, nakon donošenja ovršne isprave na kojoj tuženik osniva prijavljenu tražbinu po osnovi isplate kupoprodajne cijene temeljem računa od 31. prosinca 2007. u iznosu od 587.621,57 kn da su stranke Sporazumnim raskidom od 7. lipnja 2011. raskinule kupoprodajni ugovor od 31. prosinca 2007. na temelju kojeg je račun izdan pa stoga smatra da je prestala tražbina utvrđena ovršnom ispravom, u iznosu od 587.621,57 kn po osnovi glavnice te u daljnjem iznosu od 883.604,37 kn po osnovi pripadajućih zateznih kamata obračunatih na ovu glavicu.

Na temelju rješenja o ovrsci javnog bilježnika Maria Včelika poslovni broj Ovr-90/09. od 21. studenog 2009. kao ovršne isprave da je tuženik kao ovrhovoditelj protiv tuženika kao ovršenika pokrenuo ovršni postupak pred Općinskim sudom u Šibeniku pod poslovnim brojem Ovr-1350/13. U ovom ovršnom postupku tužitelj da je upućen pokrenuti parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom jer tvrdi da je prestala tražbina utvrđena ovršnom ispravom, koja parnica da se vodi pred Trgovačkim sudom u Zadru pod poslovnim brojem P-23/2019.

Slijedom navedenog, da je stečajni upravitelj tužitelja osporio tuženikovu tražbinu koja proizlazi iz računa od 31. prosinca 2007., u ukupnom iznosu od 1.471.225,94 kn.

U odgovoru na tužbu tuženik prije svega ističe prigovor nepravodobnosti predmetne tužbe.

Osporava osnovanost tužbenog zahtjeva jer tvrdi da su stranke 23. siječnja 2008. radi kupoprodaje iste nekretnine zaključile drugi Ugovor o kupoprodaji. Potonji Ugovor o kupoprodaji nekretnine da je zaključen radi ispravljanja nedostataka Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 31. prosinca 2007. u pogledu zemljišnoknjižnog opisa nekretnine koja je predmet kupoprodaje i radi tužiteljeve potrebe uređenja odnosa s njegovom poslovnom bankom radi odobravanja kredita za kupnju ove nekretnine. Temeljem Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 23. siječnja 2008. da je na tuženikovoj nekretnini koja je predmet kupoprodaje uknjiženo založno pravo radi osiguranja tražbine Banke Celje d.d. po osnovi povrata kredita odobrenog tužitelju radi kupnje predmetne nekretnine. Unatoč navedenom da tužitelj tuženiku nije isplatio ostatak dogovorene kupoprodaje cijene. Stoga da su stranke, kako to tužitelj tvrdi, raskinule Ugovor o kupoprodaji nekretnine od 31. prosinca 2007., no da nisu raskinule Ugovor o kupoprodaji nekretnine od 23. siječnja 2008. i da nije stoga prestala tuženikova osporena tražbina po osnovi isplate ostatka kupoprodajne cijene za predmetnu nekretninu. Tvrdi da se između stranaka radilo o jednom pravnom poslu kupoprodaje nekretnine, a ne o dvije kupoprodaje iste nekretnine i da temeljem Sporazumnog raskida od 7. lipnja 2011. tužitelju tuženik nije vratio djelomično isplaćenu kupoprodajnu cijenu.

Očitujući se na navode kojima tuženik osporava osnovanost istaknutog zahtjeva tužitelj je istaknuo da je ovršni postupak strogo formalan postupak i da, ako je prestala postojati osnova na temelju koje je ovršni postupak pokrenut i radi ispunjenja koje je ovrha određena, ne može postojati niti tražbina koja se u ovršnom postupku namiruje, odnosno tražbina koja je na temelju konkretnog rješenja o ovrsi kao ovršne isprave prijavljena u stečajnom postupku nad tužiteljem. Za predmetni parnični postupak da je odlučno postoji li osnova na temelju koje je ovrha određena, a ne postoji li neki drugi dug tužitelja prema tuženiku. Stoga smatra da za donošenje odluke o osnovanosti osporavanja tuženikove tražbine nisu od utjecaja navodi tuženika o zaključenju Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 23. siječnja 2008., jer da po predmetnom ugovoru tuženik račun za isplatu kupoprodajne cijene tužitelju nije izdao, niti da je temeljem predmetnog ugovora pokrenut ovršni postupak i prijavljena tražbina u stečajnom postupku nad tužiteljem.

U postupku je izvršen je uvid i pročitane su sljedeće isprave: rješenje ovog suda poslovni broj St-6287/16. o utvrđenim i osporenim tražbinama i upućivanju u parnicu od 16. siječnja 2019. s potvrdom pravomoćnosti (list 6-9, 63-66 spisa), rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Maria Včelnika iz Požege poslovni broj Ovr-90/09 od 21. studenog 2009. (list 10-13 spisa), tužba radi proglašenja ovrhe nedopuštenom od 30. srpnja 2014. (list 14-18 spisa), račun broj 01-07/ljm od 31. prosinca 2007. (list 19 spisa), Dodatak ugovoru o kupoprodaji nekretnina od 31. prosinca 2007. (list 20-22 spisa), Sporazumni raskid Ugovora o kupoprodaji nekretnina od 7. lipnja 2011. (list 23-24 spisa), prijava tražbine u stečajnom postupku i obavijest o razlučnom pravu (list 31-34 spisa), Ugovor o kupoprodaji nekretnine od 23. siječnja 2008. (list 35-37 spisa), Dodatak Ugovoru o kupoprodaji nekretnine sklopljen 11. travnja 2008. (list 38-40 spisa), rješenje Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj P-23/19-2 od 6. veljače 2019. (list 41 spisa), presuda Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj P-23/19-2 od 8. travnja 2020. (list 70-79 spisa), žalba od 9. travnja 2020. (list 94-99 spisa). Nadalje, uz suglasnost stranaka kao dokaz su korišteni iskazi svjedoka Drage Lucića, Rosmaria Miškića i Ivana Horvata dani u postupku pred Trgovačkim sudom u Zadru koji se vodi pod poslovnim brojem P-23/19. (list 51-55, 80-88 spisa).

Temeljem tako provedenih dokaza, ocijenivši ih primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14. i 70/19., dalje ZPP), ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan.

Predmet spora je tužiteljev zahtjev za utvrđenjem osnovanosti osporavanja tražbine tuženika u iznosu od 1.471.225,94 kn kao tražbine II višeg isplatnog reda, prijavljene u stečajnom postupku koji se vodi nad tužiteljem.

Na temelju izvotka iz osnovnog rješenja ovog suda, donesenog u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom poslovni broj St-6287/16. od 16. siječnja 2019., utvrđeno je da je u tom postupku stečajni upravitelj tužitelja osporio tražbinu tuženika u iznosu od 1.471.225,94 kn u drugom višem isplatnom redu za koju tražbinu tuženik raspolaže ovršnom ispravom te je tužitelj upućen pokrenuti parnicu radi utvrđenja osnovanosti osporavanja ove tražbine.

Citirano rješenje objavljeno je na mrežnoj stranici e-Oglasna ploče sudova 16. siječnja 2019., te se, sukladno odredbi čl. 12. st.1. Stečajnog zakona ("Narodne novine" broj 71/15., 104/17., dalje SZ), dostava smatra obavljenom istekom osmog dana. Stranke u predmetnom stečajnom postupku nisu izjavljivale žalbe u pogledu predmetnog osporavanja tražbine i upućivanja u parnicu, pa je rješenje steklo svojstvo pravomoćnosti protekom roka za žalbu od osam dana od dana dostave prvostupanjskog rješenja (čl. 19. st.2. SZ-a u vezi s odredbom čl. 112. st.4. ZPP-a o računanju rokova koja se primjenjuje na odgovarajući način temeljem odredbe čl. 10. SZ-a), dakle 5. veljače 2019. Kako je tužitelj predmetnu parnicu pokrenuo podnošenjem tužbe 12. veljače 2019., to je utvrđeno da je parnica pokrenuta unutar prekluzivnog roka propisanog odredbom čl. 267. st.1. istoga zakona, dakle u roku od osam dana od pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnicu. Slijedom navedenog, neosnovan je tuženikov prigovor nepravovremenosti tužbe.

Sljedeće odlučne činjenice vezane uz poslovni odnos stranaka koji je predmet spora među strankama nisu sporne.

Tužitelj kao kupac i tuženik kao prodavatelj zaključili su 31. prosinca 2007. Ugovor o kupoprodaji nekretnine u Jadriji, upisane u zk.ul. 7524 k.o. Zaton, poduložak 1. etaža 127/529. Temeljem navedenog Ugovora tuženik je tužitelju izdao račun broj 01/07/lm od 31. prosinca 2007. na ukupan iznos kupoprodajne cijene u visini od 1.788.240,67 kn. U ovom je računu sadržan opis nekretnine koja je predmet kupoprodaje te je navedeno da se radi o vrtu V1 površine 129,42 m2 narančasto obojanom i etažnom stanu P1 površine 127,61 m2 zeleno obojanom (koji se sastoji od ulaznog trijema, hodnika, kuhinje, dnevnog boravka, sobe, kupaonice, terase, i na katu stubišta, dva hodnika, tri sobe, dvije kupaonice i dva balkona).

Stranke su potom zaključile Dodatak Ugovoru o kupoprodaji nekretnina od 31. prosinca 2007., na kojem je istinitost potpisa osoba ovlaštenih za zastupanje stranaka Drage Lucića, tadašnjeg zastupnika po zakonu tuženika i Ivana Horvata i Jože Glogovšeka, tadašnjih zastupnika po zakonu tužitelja ovjerena kod javnih bilježnika 12. odnosno 13. ožujka 2008. (pod brojem OV-793/08 odnosno OV-3397/08). U predmetnom Dodatku utvrđeno je da su stranke sklopile Ugovor o kupoprodaji nekretnine 31. prosinca 2007. i to nekretnine upisane u zk.ul.br. 7524 k.o. Zaton, poduložak 1 - 1. etaža, koja se nekretnina sastoji od 127/529 dijela zk.č.br. 6182/4, zgrada i dvor, na kojoj je uspostavljeno pravo vlasništva na prizemni dio etažnog stana P1, koji se sastoji od ulaznog trijema, hodnika, kuhinje i dnevnog boravka, sobe

i kupaonice te terase kao i na dio etažnog stana P1 na prvom katu, koji se sastoji od stubišta, dva hodnika, tri prostorije i dvije kupaonice te dva balkona, označeni zelenom bojom ukupne površine 127.61 m², uz pripadak stanu P1 vrt oznake V1, površine 129,42 m², obojan narančastom bojom. Nadalje, u predmetnom Dodatku navodi se da su stranke u Ugovoru o kupoprodaji od 31. prosinca 2007. kupovninu dogovorile u iznosu od 246.000,00 eur, dok tako utvrđenu cijenu Dodatkom ispravljaju zbog nedovršenih obrtničkih radova na nekretnini, jer prodavatelj nije izvršio montažu vanjske stolarije i uređenja dvorišta, pa se kupoprodajna cijena umanjuje za 17.593,00 eur i iznosi 228.407,00 eur. Nadalje, stranke utvrđuju da je kupac prodavatelju isplatio dio kupoprodajne cijene u iznosu od 96.924,00 eur, a da će ostatak isplatiti do 30. ožujka 2008.

23. siječnja 2008. stranke su zaključile Ugovor o kupoprodaji nekretnine na kojem je istinitost potpisa osobe ovlaštene zastupati prodavatelja, tadašnjeg zastupnika po zakonu tuženika Drage Lucića, ovjerena kod javnog bilježnika 23. siječnja 2008. pod brojem OV-878/08. U ovom je Ugovoru nekretnina koje je predmet kupoprodaje opisana kao nekretnina u Jadriji, upisana u zk.ul. 7524 k.o. Zaton, zk.č.br. 6182/4, zgrada i dvor površine 571 m², i to etažni dio upisan u poduložak 1 – 1. etaža 127/259, dok su opis i površina etažnog dijela istovjetni opisu u Ugovoru o kupoprodaji od 31. prosinca 2007. i Dodatku ovom Ugovoru. Kupoprodajna cijena utvrđena je u iznosu od 246.000,00 eur te je dogovoreno da će biti isplaćena prodavatelju putem odobrenog kredita kupcu od strane Banke Celje d.d. Nadalje, dogovorena je predaje nekretnine u posjed kupcu po isplati kupoprodajne cijene.

11. travnja 2008. stranke su zaključile Dodatak Ugovoru o kupoprodaji nekretnine sklopljenom od 23. siječnja 2008. na kojem je istinitost potpisa osoba ovlaštenih na zastupanje stranaka, tadašnjeg zastupnika po zakonu tuženika Drage Lucića i tadašnjeg zastupnika po zakonu tužitelja Ivana Horvata, ovjerena kod javnog bilježnika 11. travnja 2008. (pod brojem OV-4807/08). Dodatkom su stranke sporazumno izmijenile kupoprodajnu cijenu i rok isplate kupoprodajne cijene. Obzirom prodavatelj nije izvršio montažu vanjske stolarije i uređenje dvorišta, utvrđeno je da se kupoprodajna cijena umanjuje za 17.593,00 eur i iznosi 228.407,00 eur. Prodavatelju će tako ugovorena kupoprodajna cijena biti isplaćena najkasnije do 30. svibnja 2008. putem kredita odobrenog kupcu od Banke Celje d.d. Nadalje, utvrđeno je da je kupac prodavatelju isplatio dio kupoprodajne cijene (od 246.000,00 eur) u iznosu od 96.924,00 eur, a ostatak u iznosu od 131.483,00 eur da će isplatiti do 30. svibnja 2008.

Rješenjem o ovrsci na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Maria Včelnika iz Požege poslovni broj Ovr-90/09. od 21. studenog 2009. koje je pravomoćno 4. prosinca 2009. naloženo je tužitelju kao ovršeniku namiriti tuženiku kao ovrhovoditelju tražbinu u iznosu od 623.398,84 kn, s pripadajućim zateznim kamatama i troškovima postupka. Rješenje je doneseno na temelju vjerodostojne isprave - izvatka otvorenih stavki od 12. studenog 2009. - u kojem je navedeno ukupno šest računa. Među strankama nije sporno da se potraživanje temeljem računa navedenog u ovom izvatku pod brojem 1., od 31. prosinca 2007., u iznosu od 587.621.57 kn, odnosi na neplaćeni dio računa broj 01/07/lm od 31. prosinca 2007. Nadalje, nije sporno da se preostali računi navedeni u ovom izvatku, od drugog do šestog, odnose na tražbine između stranaka po osnovi tečajnih razlika temeljem ugovora o kupoprodaji drugih nekretnina.

7. lipnja 2011. stranke su sklopile Sporazumni raskid Ugovora o kupoprodaji nekretnina na kojem je istinitost potpisa osoba ovlaštenih na zastupanje stranaka, tadašnjeg zastupnika po zakonu tuženika Drage Lucića i tadašnjeg zastupnika po zakonu tužitelja Ivana

Horvata, ovjerena kod javnog bilježnika 1. srpnja 2011., odnosno 8. prosinca 2011. (pod brojem OV-4807/11, odnosno OV-7692/2011). U ovom Sporazumnom raskidu utvrđeno je da su stranke zaključile 31. prosinca 2007. Ugovor o kupoprodaji nekretnina temeljem kojeg je tuženik kao prodavatelj prodao, a tužitelj kao kupac kupio nekretninu koja se nalazi u stambenoj zgradi upisanoj u zk.ul.7524 k.o. Zaton, sagrađenoj na zk.č.br. 6182/4, upisanu u poduložak 1, te da su sklopile Dodatak ovom Ugovoru na kojem Dodatku je istinitost potpisa osoba ovlaštenih na zastupanje stranka ovjerena pod brojevima OV-793/08 i 3397/08. Nadalje, utvrđuje se da, zbog novonastalih okolnosti vezanih uz pravno stanje nekretnine koja je predmet kupoprodaje, stranke raskidaju ovaj Ugovor o kupoprodaji i ovaj Dodatak Ugovoru o kupoprodaji. Nadalje, utvrđuju da je kupovninu u iznosu od 246.000,00 eur prodavatelj u cijelosti vratio kupcu, a da je kupac prodavatelju vratio posjed nekretnine.

Na temelju rješenja o ovrsci na temelju vjerodostojne isprave poslovni broj Ovr-90/09. tuženik je kao ovrhovoditelj pokrenuo protiv tužitelja kao ovršenika ovršni postupak radi naplate u ovom rješenju pravomoćno utvrđene tražbine te je Općinski sud u Šibeniku donio rješenje o ovrsci poslovni broj Ovr-1350/13 od 15. studenog 2013. Tužitelj je u ovom ovršnom postupku, upućen rješenjem ovršnog suda, pokrenuo parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom jer je tvrdio da je, obzirom je raskinut Ugovor između stranaka temeljem kojeg su izdani računi koji predstavljaju vjerodostojnu ispravu za rješenje koje je donio javni bilježnik, a koje rješenje predstavlja ovršnu ispravu temeljem koje je Općinski sud u Šibeniku odredio ovrhu, tražbina radi ispunjenja koje je ovrha određena naknadno prestala. Presudom Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj P-23/19-2 od 8. travnja 2020. odbijen je kao neosnovan tužiteljev tužbeni zahtjev radi proglašenja nedopuštenom ovrhe u predmetu Općinskog suda u Šibeniku poslovni broj Ovr-1350/13. Protiv ove presude tužitelj je podnio žalbu o kojoj još nije odlučeno.

Nadalje, nesporno je da je tuženik u stečajnom postupku koji se pred ovim sudom vodi nad tužiteljem pod poslovnim brojem St-6287/16. prijavio tražbinu na temelju ovršne isprave Rješenja o ovrsci Općinskog suda u Šibeniku poslovni broj Ovr-1350/13 od 15. studenog 2013. i to po osnovi glavnice u iznosu od 623.398,84 kn, uvećane za pripadajuće zakonske zatezne kamate i troškove, u ukupnom iznosu od 1.638.959,13 kn. Nadalje, nesporno je da je stečajni upravitelj prijavljenu tražbinu priznao u iznosu od 167.733,19 kn, a osporio u iznosu od 1.471.225,94 kn. Nije sporno da se osporena tražbina odnosi na potraživanje po osnovi računa od 31. prosinca 2007. u iznosu od 587.621,57 kn, i pripadajućih zateznih kamata na ovu glavicu u iznosu od 883.604,37 kn.

Među strankama je sporna osnovanost osporavanja tuženikove tražbine jer tužitelj tvrdi da je, temeljem Sporazumnog raskida ugovora o kupoprodaji nekretnina od 31. prosinca 2007. sklopljenog između stranaka 7. lipnja 2011., dakle nakon pravomoćnosti i ovršnosti rješenja o ovrsci javnog bilježnika Maria Včelnika poslovni broj Ovr-90/09 od 21. studenog 2009., prestala tražbina po osnovi isplate temeljem računa navedenog u izvodu iz poslovnih knjiga pod brojem 1. od 31. prosinca 2007. u iznosu od 587.621,57 kn, dakle vjerodostojne isprave na temelju koje je rješenje doneseno.

Pogrešno tužitelj smatra da je prestala tražbina temeljem koje je tuženik tužitelju izdao račun naveden u izvodu iz poslovnih knjiga pod brojem 1., a za koji tuženik ima ovršnu ispravu temeljem koje je prijavio tražbinu u stečajnom postupku nad tužiteljem u osporenom iznosu.

Nedvojbeno je da je predmetni račun od 31. prosinca 2007. tuženik kao prodavatelj izdao tužitelju kao kupcu radi ispate kupoprodajne cijene za nekretninu u Jadriji, sagrađenu na kč.br. 6182 k.o. Zaton, i to vrta V1 površine 129,42 m² (označenog narančastom bojom) i stana P1 površine 127,61 m² (označenog zelenom bojom).

Tužitelj neosnovano tvrdi da bi kupoprodajni odnos između stranaka, po osnovi kojeg je tuženik tužitelju izdao račun od 31. prosinca 2007., i temeljem kojeg je nastala obveza tužitelja kao kupca isplatiti dogovorenu kupoprodajnu cijenu, bio raskinut.

Iako iz spisu priloženih isprava proizlazi da su stranke za kupoprodaju iste nekretnine zaključile dva pravna posla, Ugovor o kupoprodaji nekretnine od 31. prosinca 2007. i Ugovor o kupoprodaji nekretnine od 23. siječnja 2008., a da su potom raskinule Ugovor o kupoprodaji nekretnine od 31. prosinca 2007., na temelju iskaza svjedoka sudionika predmetnog poslovnog odnosa utvrđeno je da se radilo o jednom pravnom poslu kupoprodaje nekretnine i da namjera stranaka nije bila raskinuti taj pravni posao kupoprodaje nekretnine.

Naime, i iz samog sadržaja Ugovora u kupoprodaji nekretnine od 31. prosinca 2007. s Dodatkom i Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 23. siječnja 2008. s Dodatkom razvidno je da se razlikuju samo u pogledu oznake omjera etažnog vlasništva koji otpada na predmetni posebni dio (127/259 odnosno 127/529). Uvjerljivi su stoga i logični navodi tuženika da je Ugovor o kupoprodaji nekretnine od 23. siječnja 2008. zaključen upravo i radi ispravljanja pogrešno navedenog zemljišnoknjižnog opisa nekretnine koja je predmet kupoprodaje u Ugovoru od 31. prosinca 2007., a radi mogućnosti upisaa kupčevog vlasništva u zemljišnu knjigu, odnosno upisa založnog prava za korist banke koja je kupca kreditirala radi kupnje predmetne nekretnine.

U prilog istinitosti ovog tuženikov navoda, suglasno o odlučnim činjenicama, iskazivali su svjedoci Drago Lucić, Rosmarino Miškić i Ivan Horvat sudionici predmetnog poslovnog odnosa. Osim toga, njihovi su iskazi potkrijepljeni na logičan način i sadržajem isprava u spisu u pogledu odlučnih činjenica pa ih je sud prihvatio kao istinite.

Na temelju iskaza Drage Lucića, Rosmarina Miškića i Ivana Horvata nedvojbeno je utvrđeno da između stranaka nisu postojala dva pravna posla kupoprodaje predmetne nekretnine, jer da je drugi kupoprodajni ugovor, od 23. siječnja 2008., zaključen radi ispravka opisa nekretnine navedenog u kupoprodajnom ugovoru od 31. prosinca 2007. Nadalje, nedvojbeno je utvrđeno da temeljem sklopljenog pravnog posla kupoprodaje nekretnine tužitelj tuženiku kupoprodajnu cijenu za predmetnu nekretninu nije u cijelosti isplatio.

Nadalje, utvrđeno je, sukladno iskazima tadašnjih zastupnika po zakonu stranaka, Drage Lucića i Ivana Horvata, da temeljem sklopljenog Sporazumnog raskida tuženik tužitelju nije nikada vratio isplaćenu kupovninu, kako je to u Sporazumnom raskidu utvrđeno. Suprotno sadržaju pisane isprave o sporazumnom raskidu, i Drago Lucić i Ivan Horvat naveli su da je prilikom sastavljanja Sporazumnog raskida dogovoreno bilo da tuženik neće tužitelju vratiti uplaćenu kupovninu jer da je namjera bila ostvariti kupoprodaju na način da tužitelj stekne apartman, a tuženiku u cijelosti isplati kupovninu. Ivan Horvat iskazao je da je i nakon raskida ostao dio kupoprodajne cijene kojeg da je tužitelj tuženiku bio dužan isplatiti, međutim da je nastupila recesija i da je dug ostao. Konačno, Ivan Horvat potvrdio je istinitost tuženikovih navoda da je Banka Celje d.d. tužitelju isplatila kredit za kupnju predmetne nekretnine i da je kao osiguranje povrata kredita upisano založno pravo na predmetnoj nekretnini tuženika.

I sam tadašnji zastupnik po zakonu tužitelja Ivan Horvat ne spori da je temeljem sklopljenog ugovora o kupoprodaji tuženik tužitelju predao posjed apartmana, na način da je Ivanu Horvatu dao ključeve i da je Ivan Horvat apartman održavao kao direktor tužitelja, a da nakon Sporazumnog raskida tužitelj tuženiku posjed apartmana nije vratio. Suglasno o okolnosti predaje posjeda predmetne nekretnine tužitelju i da stanje posjeda nije promijenjeno nakon Sporazumnog raskida tvrdi i Rosmario Miškić. Obzirom je Rosmario Miškić za tuženika obavljao poslove na terenu vezane uz prodaju predmetnih apartmana sud je prihvatio navode o posjedu ovog svjedoka, imajuću u vidu da su suglasni i s navodima samog Ivana Horvata, koji je s činjenicom posjeda bio neposredno upoznat, a nije s druge strane prihvatio kao istinit navod Drage Lucića, koji je iskazao da misli kako tužitelj nikada nije bio u posjedu predmetne nekretnine.

Stoga, iako su stranke u konkretnom slučaju sklopile više ugovora o kupoprodaji iste nekretnine, Ugovor od 31. prosinca 2007. i Ugovor od 23. siječnja 2008., nedvojbeno je da se po namjeri stranaka radilo o jednom pravnom poslu kupoprodaje temeljem kojeg je tužitelj kao kupac bio dužan tuženiku kao prodavatelju isplatiti kupoprodajnu cijenu za predmetnu nekretninu, a tuženik istom prenijeti ovu nekretninu u vlasništvo. Stranke, iako su zaključile Sporazumni raskid od 7. lipnja 2011., nisu imale namjeru raskinuti predmetnu kupoprodaju. Stoga, iako su u pisanoj ispravi prilikom Sporazumnog raskida navele da raskidaju Ugovor o kupoprodaji od 31. prosinca 2007. i Dodatak ovom Ugovoru, i da je tuženik u cijelosti vratio tužitelju uplaćenu kupovninu u iznosu od 246.000,00 kn, a tužitelj tuženiku posjed nekretnine, do povrata kupovnine i posjeda nije došlo. Očita je stoga namjera stranaka da pisanim sporazumom o raskidu ukinu postojanje više sklopljenih pisanih ugovora o istom pravnom poslu.

Sijedom navedenog, pogrešno tužitelj smatra da bi Sporazumni raskid imao za posljedicu prestanak tuženikove tražbine prema tužitelju po osnovi isplate ostatka dogovorene kupoprodajne cijene, odnosno prestanak tražbine temeljem računa od 31. prosinca 2007.

Predmetni je račun izdan radi isplate kupoprodajne cijene, a pravni odnos temeljem kojeg je račun izdan, pravni posao kupoprodaje predmetne nekretnine opisane u računu, nije među strankama raskinut. Stoga, pogrešno tužitelj smatra da bi isključivo na temelju Sporazumnog raskida od 7. lipnja 2011. prestala tražbina po osnovi koje je račun izdan, za isplatu kupoprodajne cijene za predmetnu nekretninu.

Tužitelj tijekom postupka nije iznio drugih činjenica niti predložio drugih dokaza o prestanku tražbine po osnovi neisplaćenog dijela kupoprodajne cijene u iznosu od 587.621,57 kn, kao niti pravilnost obračunatih zatezних kamata na ovu glavniciu.

Slijedom navedenog, utvrđeno je da tražbina tuženika prema tužitelju u ukupnom iznosu od 1.471.225,94 kn, koja proizlazi iz računa broj 1. od 31. prosinca 2007., s pripadajućim zateznim kamata, a za koju tuženik raspolaže ovršnom ispravom, pravomoćnim i ovršnim rješenjem na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Mara Včelinika poslovni broj Ovr90/09. od 21. studenog 2009., temeljem koje je pravomoćne i ovršne isprave doneseno ovršno rješenje o ovrši Općinskog suda u Šibeniku poslovni broj Ovr-1350/13. od 15. studenog 2013. nije naknadno prestala i da je stoga neosnovano tužiteljevo osporavanje ove tražbine.

Tužitelj je u cijelosti izgubio parnicu pa je dužan tuženiku naknaditi troškova izazvane mu vođenjem postupka (čl. 154. st.1. ZPP-a). Sukladno odredbi čl. 155. istog Zakona, prema

vrijednosti predmeta spora, ispostavljenom troškovniku (čl. 2. st.1. istog Zakona) i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12., 103/2014., 118/2014. i 107/15., dalje Tarifa), tuženiku je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku za sastav odgovora na tužbu, podnesaka od 6. studenog 2019. i 20. listopada 2020. sve prema T.br. 8/1 Tarife te zastupanja na ročište 5. studenog 2020. prema T.br. 9/1 Tarife, u iznosu od po 14.700,00 kn za svaku radnju, dakle ukupno 58.800,00 kn, koji iznos valja uvećati za pripadajući porez na dodanu vrijednost (prema T.br. 42 Tarife), što ukupno iznosi 73.500,00 kn.

Tuženiku nije priznato pravo na naknadu troška sudske pristojbe za odgovor na tužbu. Ovo stoga što tuženik nije priložio dokaze iz kojih bi proizlazilo da je rečenu pristojbu platio, a iz spisa je razvidno da od strane suda plaćanje ove pristojbe tuženiku nije naloženo. Osim toga, u skladu s odredbom čl. 4. toč. 2. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/18.), obveza plaćanja pristojbe za odgovor na tužbu nastaje po pravomoćnom završetku postupka i to za svaku stranku razmjerno uspjehu u parnici. Stoga se, po dikciji ove zakonske odredbe, koja, dakle, obvezu plaćanja pristojbe za odgovor na tužbu nameće onoj stranici u dijelu zahtjeva ili prigovora s kojim nije uspjela, ne radi o trošku za koji stranka ima pravo naknade od protivnika po kriteriju ostvarenog uspjeha u parnici.

Odluka o pravu tuženika na zatezne kamata na dosuđene troškove postupka osniva se na odredbi čl. 30. st.2. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 112/2012., 25/2013., 93/2014., 55/2016., 73/2017., dalje OZ), te se kamate obračunavaju počevši od donošenja ove presude do isplate, po stopi utvrđenoj na temelju odredbe čl. 29. st.2. ZOO-a za ostale odnose, obzirom tuženik stopu nije određeno naveo (čl. 2. st.1. ZPP).

O pravu stranaka na naknadu troška zastupanja na ročištu 17. rujna 2019. odlučeno je primjenom odredbe čl. 156. st.1. ZPP-a. Predmetno je ročište odgođeno zbog tuženikovog propusta da, sukladno uputi suda u pozivu na davanje odgovora na tužbu, taj odgovor neposredno uputi i tužitelju pa je odgovor na tužbu tužitelju uručen tek na ročištu. Zbog toga tuženik nema pravo na naknadu troška zastupanja na ovom ročištu na teret tužitelja, neovisno o konačnom uspjehu u sporu, jer je odgodu ročišta prouzročio svojim propustom te je dužan tužitelju naknaditi trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku na ovom ročištu. Kako je ročište odgođeno prije početka raspravljanja naknada se odmjerava prema T.br. 9/5 Tarife u iznosu od 500,00 kn, koji iznos valja uvećati za pripadajući porez na dodanu vrijednost (prema T.br. 42 Tarife), što ukupno iznosi 625,00 kn.

Odluka o pravu tužitelja na zatezne kamata na dosuđene troškove postupka osniva se na odredbi čl. 30. st.2. OZ), te se kamate obračunavaju počevši od donošenja ove presude do isplate, po stopi utvrđenoj na temelju odredbe čl. 29. st.2. ZOO-a mjerodavnoj za trgovačke ugovore.

U Zagrebu 18. prosinca 2020.

Sutkinja:
Tina Šimović

Dokument je elektronički potpisan:

TINA ŠIMOVIĆ

Vrijeme potpisivanja:

18-12-2020

15:06:10

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D48523337333836313838373732
L=ZAGREB
S=ŠIMOVIĆ
G=TINA
CN=TINA ŠIMOVIĆ

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od osam dana od dana kada se smatra da joj je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

DNA

1. tužitelju, po punomoćniku
2. tuženiku, po punomoćniku

Broj zapisa: **eb2f4-f981f**

Kontrolni broj: **084ae-27537-255a4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=TINA ŠIMOVIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.